

ARXIU / RAFA GIL

▲ Artur Heras

ARXIU / ANTONI PUCHADES

▲ Xavier Mariscal

ARXIU / GLÒRIA MATAMALA

▲ Antoni Tàpies

ARXIU / MIREIA MARGENAT

▲ Joan Brossa

ARXIU / MANOLO GARCIA

▶ Josep Renau

ARXIU / JORDI MORERA

▲ Ricard Giralt-Miracle

ARXIU / JORDI MORERA

▲ Enric Satué

ARXIU / RICARD CUGAT

▲ Joan Pere Viladecans

El temps de l'art a EL TEMPS

El 12 de març de 1968 s'obria al centre de la ciutat de València una de les llibreries més emblemàtiques del País Catalans, 314. S'obria el receptacle, el confortable ventre per digestius intel·lectuals i activistes del que seria temps a venir l'editorial del mateix nom. També aquell 12 de març, presidia l'aparador de 314 un polièdric Joan Fuster en forma d'obra d'art sorgit dels desficacis coloristes, irònics, a la manera quasi de Warhol, dels artistes de l'Equip Realitat. En meitat d'una València kitsch que caminava per sendes pagesívols al so de marxes franquistes es batejava una estrella roja en vernacle: la de la cultura i la de l'art.

La galàxia Tres i Quatre era molt més que una sofisticada vietnamita d'escopir l'encara escassa pro-

ducció literària en català dels valencians. I és que Tres i Quatre, sorgida de les tenebres hispàniques dels anys 60, s'afermava en una vocació de cultura total capaç d'integrar la producció plàstica, el disseny, amb la lletra dura o dolça segons el gènere editat. És així que des d'un bon començament –i fins a hores d'ara– sota el pal·li ideològic del gran cartellista Josep Renau, començaren a desfilar en processó per les portades dels llibres 314 o per qualsevol dels seus somnis "vertebrats", creadors com Josep Hortolà, Giralt-Miracle, Jordi Delama, o Andreu Alfaro. Poc després també hi arribaria Antoni Tàpies, Joan Pere Viladecans, Antoni Miró i Carles Pérez de la mà d'un front pictòric destinat a salvar de la llarga mà de la dictadura moribunda l'invent d'Eliseu Climent i Rosa Raga. I això

per què? Doncs, perquè el discurs de Joan Fuster durant el sopar dels Octubre en la seua edició de 1976 no va agradar gens al governador civil, Don Mariano Nicolás, que sense tremolar-li el pols va clavar una multa de mig milió de pessetes als factòtums d'aquella sínoda *rojo-separatista*. És llavors que els artistes adés esmentats començaren a oferir les seues obres per tal de mantenir en peu la cosa, l'embrió també d'un setmanari que ara tot just i malgrat les oscil·lacions de la política o de la història fa quinze anys i que es diu EL TEMPS.

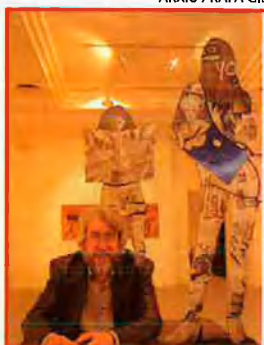
En tot cas, aquell gest agraït ara des d'un present de relativa plenitud cultural mostra perfectament el matrimoni malèvol establert entre la lletra i el traç al si de les produccions d'Edicions del País Valencià.

ARXIU / RAFA GIL

▲ Sento

ARXIU / RAFA GIL

▲ Toni Miró

RAFA GIL

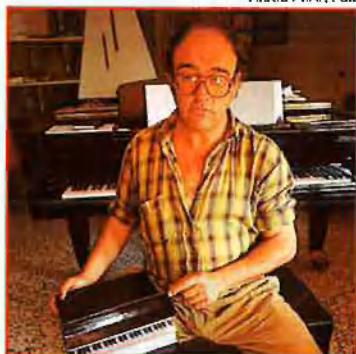
▲ Josep Hortolà

ARXIU / DOMENEC UMBERT

▲ Jaume Perich

ARXIU / RAFA GIL

▲ Carles Santos

ARXIU / RICARD CUGAT

◀ Joan Subirats

ARXIU / RAFA GIL

▶ Salvador Llosà,
'El Gat Invisible'

CONVOCATÒRIA PREMIS JAUME D'URGELL DE TURISME

Premi Jaume d'Urgell de Turisme

Dotació: 1.000.000 PTA

Participants: autors, escriptors i editorials

Tema: llibre escrit en llengua catalana que promocióni turísticament alguns dels municipis o territoris dels Països Catalans

Inscripcions: fins a l'11 de juny de 1999

Premi Noguera Turística

Dotació: 250.000 PTA

Participants: periodistes, articulistes, escriptors, etc.

Tema: Treball o opinions publicats en mitjans de comunicació escrits que promocióni turísticament la Comarca de la Noguera.

Inscripcions: fins a l'11 de juny de 1999

Per a més Informació:
Consell Comarcal de la Noguera
Tel: 973 44 8933 / Fax 973 44 53 24

Lliurament dels Premis el dia 23 de juliol de 1999

Salvador Llosà, àlies el Gat Invisible, ens ha il·luminat el rostre lleig de les males notícies des de la seua gatonera. Alfaro ens ha explicat com ningú i en quatre ratlles els preciosismes semàntics de Manuel Vicent, aparegut a les planes del nostre setmanari. Ens han fet costat des de les idees o des del paper, Artur Heras, Enric Satué, Lluís Bassat, Miquel Beltran, Sento, Xavier Mariscal, Manuel Huerga... Ens acompanyen encara des del cel dels cavallets de pintar i d'idear Joan Subirats, Joan Brossa, Perich... I de fons sonen els acords de Carles Santos, de Llach, de l'enyorat Ovidi Montllor, dels Savall, del plorat Carles Sabater...

Fet i fet, impossible concebre EL TEMPS sense l'art, sense l'art vinga de la mà nerviosa sobre el paper o el llenç o des de llampants pàmpols televisius, des dels laberíntics túnels de la informàtica del pròxim mil·lenni, des de la pedra cisellada.

Un propòsit, dèiem, sorgit una primavera del 68 quan Renau encara empaperava la revolució amb cartells de pròxima obertura.

Francesc Viadel